

Ordonanța Curții (Camera a cincea) din 6 februarie 2014 (cerere de decizie preliminară formulată de Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Polonia) – Marcin Jagiełło/Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi

(Cauza C-33/13)¹

(Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Fiscalitate – TVA – A șasea directivă – Drept de deducere – Refuz – Factură emisă de o societate care acționează ca interpus)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi

Punctele din procedura principală

Reclamant: Marcin Jagiełło

Pârât: Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi

Obiectul

Cerere de decizie preliminară – Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Interpretarea articolului 4 alineatele (1) și (2), coroborat cu articolul 5 alineatul (1), precum și a articolului 17 alineatul (2) litera (a) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1) – Dreptul de deducere a TVA-ului achitat în amonte – Refuzarea dreptului de deducere a TVA-ului destinatarului unor livrări în cazul în care vânzătorul utilizează o denumire a unei alte persoane – Disimularea de către vânzător a activității proprii – Factură emisă de o altă persoană decât vânzătorul – Lipsa necesității de a dovedi că cumpărătorul a avut cunoștință de faptul că operațiunea în cauză are legătură cu o infracțiune sau cu o altă neregularitate comisă de vânzător sau de entitatea care cooperează cu acesta

Dispozitivul

A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificat prin Directiva 2001/115/CE a Consiliului din 20 decembrie 2001, trebuie interpretată în sensul că se opune ca unei persoane impozabile să i se refuze dreptul de a deduce taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată pentru bunuri care i-au fost livrate, pentru motivul că, ținând seama de unele fraude sau neregularități sive vici de emitentul facturii aferente acestei livrări, se consideră că aceasta nu a fost efectuată în realitate de emitentul menționat, cu excepția cazului în care se dovedește, având în vedere elemente obiective și fapte a i se solicita persoanei impozabile verificări care nu intră în sarcina sa, că această persoană impozabilă ținea sau ar fi trebuit să țină că livrarea menționată era implicată într-o fraudă în legătură cu taxa pe valoarea adăugată, ceea ce este de competența instanței de trimitere să verifice.

1 JO C 141, 18.5.2013.
init_anchors();